

Arrest

nr. 64 487 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 maart 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 augustus 2008 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 24 maart 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 20.08.2008 met actualisatie dd. 12.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 maar geactualiseerd op 12.11.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 3 E.V.R.M. , dat betrokkene bakker is en dit een knelpuntberoep is, artikel 8 E.V.R.M.) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beroept zich op de criterias 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Punt 2.8A en 2.8B stelt dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag sinds 15.12.2004 of voor 2.8B sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft.. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij 5 jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft. Uit een grondige studie van het administratief dossier moeten wij vaststellen dat betrokkene op 03.05.2007 gerepareerd is naar Pristina. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidscontract van onbepaalde duur dd. 30.03.2009 met als werkgever Bakkerij Melis Frank voorlegt, kan betrokkene zich niet beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie. De advocaat van betrokkene verwijst tevens nog naar betrokkenes lokale verankering, zijn sociale banden, zijn goede kennis van de Nederlandse taal en zijn werkbereidheid. Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene staat die door een arbeidsovereenkomst, e-mailverkeer ivm een werkaanbieding, getuigenverklaringen) dit doet niets af aan de voorwaarden van ononderbroken verblijf. Dit kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beweert vervolgens dat diverse familieleden heeft in België, hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. bovendien toont hij niet aan waarom dit element precies een grond voor regularisatie vormt. (...)

1.3. Op 24 maart 2011 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. Geen geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Verweerder preciseert dat verzoeker het vereiste belang bij zijn beroep ontbeert voor zover het wordt ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst erop dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dus geen wijzigingen zou aanbrengen aan diens illegale verblijfssituatie. Verwerende partij merkt verder op dat het in casu een herhaald bevel betreft aangezien verzoeker diverse malen een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1 °,

van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn aangezien ze niet werden aangevochten.

2.2. Het gegeven dat verzoeker eerder bevelen om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond daarvan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat opnieuw werd getroffen nadat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cfr. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"Beslissing in strijd met de bezorgde stukken"*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Betrokkene beweert vervolgens dat (hij) diverse familieleden heeft in België, hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Dit gegeven is manifest onjuist en in strijd met de voorliggende stukken die wel degelijk deel uitmaken van het omvangrijke administratief dossier. Per mail van 25 februari 2010 werd aan de dienst Vreemdelingezaken bericht dat de broer van verzoeker en zijn familie werd geregulariseerd. Per mail van 6 april 2010 wordt nogmaals verwezen naar de regularisatie van de oudste broer, met vermelding van zijn dossiernummer (...). Ook in latere mails werd steeds teruggekoppeld naar de reeds verleende regularisatie aan de broer en diens gezin. Het is dan ook manifest onjuist en in strijd met de voorliggende stukken dat betrokkene niet zou hebben aangetoond dat zijn meest nabije familieleden wel degelijk regularisatie hebben mogen ontvangen. Alleen om deze redenen ontbreekt het de beslissing van DVZ aan elke wettelijke grondslag aangezien duidelijk werd geoordeeld in strijd met de bezorgde stukken en verwijten worden gemaakt die niet alleen juridisch maar dus feitelijk niet correct zijn en in overeenstemming zijn met het dossier. En verder: "Bovendien toont hij niet aan waarom dit element precies een grond voor regularisatie vormt" Verzoeker heeft medegedeeld dat zijn jongste broer vermoord is geweest in zijn land van herkomst en dat de situatie aldaar voor hem niet veilig is. Deze informatie werd meermaals medegedeeld in diverse mails met bezorging van de overlijdensakte en de omstandigheden waarin deze vermoord is geworden. Verzoeker heeft steeds voorgehouden en effectief aangetoond dat het centrum van zijn belangen zich wel degelijk in België bevindt, tezamen met zijn nog resterende familieleden en dat het voor hem psychologisch onmogelijk is om terug te keren, aangezien zijn leven daar absoluut in gevaar is. Andere directe familieleden houdt hij niet over. Het is verzoeker dan ook bijzonder moeilijk, zoniet zelfs bijzonder onmogelijk om nog een gezinsleven in het land van herkomst omdat er geen familie meer is in het land van herkomst, en de overblijvende directe familieleden zich enkel in België bevinden. Zoals meermaals uiteengezet is het verzoeker niet mogelijk om nog een hechte familiale band in zijn land van herkomst te ondervinden, gelet op het feit dat zijn ene broer is geregulariseerd en de andere broer is vermoord. Er lopen bovendien diverse onderzoeken zoals bevestigd door het Parket van de Procureur des Konings te KOSOVO van het gerechtelijk arrondissement PRIZREN. In diens verslag wordt zeer duidelijk en expliciet bevestigd dat de broer van verzoeker de heer (C.A.) op 13 juli 2009 werd vermoord in het kader van een bloedwraak tussen twee families. Vandaar dat verzoeker steeds heeft voorgehouden dat hij iiberhaupt niet kan terugkeren, aangezien zijn leven aldaar daadwerkelijk in gevaar is en de psychologische druk op hem enorm groot is. Minstens had DVZ een onderzoek dienen te openen naar deze psychologische problemen zoals vermeld in de diverse mails van zijn raadsman. Psychologische problemen kunnen immers een buitengewone omstandigheid uitmaken als buitengewone omstandigheid. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd in arrest nr. 36.370. Psychologische problemen moeten onderzocht worden omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en omdat een attest van een psycholoog niet beschouwd kan worden als medisch getuigschrift dat nodig is om een ontvankelijke 9ter aanvraag in te dienen. Vandaar ook dat verzoeker zich steeds op de bepalingen van artikel 9bis heeft gebaseerd."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk. Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531). Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “beslissing in strijd met de bezorgde stukken”.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat een of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip “middelen” in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook by. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard. In de bestreden beslissing wordt terecht aangehaald dat de vermeende schending van het gezinsleven van verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. Waar verzoeker opwerpt dat de beslissing in strijd is met de bezorgde stukken gaat de Raad er, gelet op het ondersteunend betoog van verzoeker, van uit dat verzoeker beoogt de schending op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht en dat zijn kritiek gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Het geheel vormt wel degelijk een middel.

De exceptie van onontvankelijkheid van het eerste middel, opgeworpen door de verwerende partij, wordt derhalve verworpen.

3.4. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoekers kritiek is gericht tegen de volgende passage van de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene beweert vervolgens dat diverse familieleden heeft in België, hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. bovendien toont hij niet aan waarom dit element precies een grond voor regularisatie vormt. (...)”*.

3.6. In het administratief dossier bevindt zich de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Hieruit blijkt dat verzoeker zowel voor wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag als voor wat betreft de gegrondheid ervan wees op de aanwezigheid van geregulariseerde familieleden in België, namelijk een neef en diens echtgenote. Blijkens het administratief dossier werden bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging verklaringen van voormelde familieleden gevoegd alsook hun verblijfsvergunningen. Tevens werd de aandacht gevestigd op het feit dat verzoeker samenwoonde met zijn oudste broer en diens gezin op een adres in Antwerpen. Verzoeker betoogde in zijn aanvraag dat een verplichte terugkeer naar zijn land van oorsprong als gevolg zou hebben dat hij verstoken zou blijven van het familiaal milieu waarin hij thans vertoeft en dat dit in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM. Verzoeker betoogde in concreto onder het kopje “schending artikel 8 EVRM” als volgt:

“Verzoeker heeft diverse familieleden in België. Zo is hier zijn broer (C.S.) en diens echtgenote en hun drie kinderen. Hij heeft ook een oom en kozijs in België. Eén van die kozijs is (C.S.) (gehuwd met (K.R.)). De verplichting de aanvraag in zijn land van herkomst te doen zou voor gevolg hebben dat verzoeker lange tijd uit België zou dienen weg te blijven. Hij zou derhalve verstoken blijven van het familiaal milieu waarin hij thans vertoeft, wat in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. Verzoeker wijst erop dat art. 8 E.V.R.M. de term “gezin”

geenszins beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen.² Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bvb. grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is. Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze twee criteria.

Verzoeker woont samen met zijn broer en diens gezin op hetzelfde adres namelijk te 2100 Deurne, (...). Derhalve staat vast dat de familiale band voldoende "hecht" is. Verzoeker wijst op het feit dat de inmengingen aan artikel 8 E.V.R.M. beperkt zijn en restrictief geïnterpreteerd moeten worden. Dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel" moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd. Verzoeker verwijst bovendien naar de rechtspraak, onder andere naar een arrest van de T Kamer van de Raad van State van 25.09.1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, RVV., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.). Verzoeker meent dat er in casu geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering namelijk de aanvraag van een machtiging tot verblijf en de ernstige aantasting van zijn recht op de eerbied van zijn familieleven. Het gegeven dat uitzonderingen op grondrechten mogelijk zijn, mag niet leiden tot misbruiken. Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. Dat de inmenging eveneens een legitiem doel moet nastreven zoals : de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden. Dat verzoeker geen gevaar is voor de openbare orde of openbare veiligheid. Dat hij nooit strafrechtelijk veroordeeld werd door enige rechtbank, dat hij nooit geconfronteerd werd met het gerecht. Verzoeker verwijst eveneens naar een arrest van de Raad van State dd. 22.01.2004 nr 127.325 hieronder kort hernomen :

Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 E.V.R.M., niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware repercussies op het gezinsleven, rechtvaardige; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische Staat (...) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoeker ondervindt"; dat het middel ernstig is"

Verzoeker wenst verder in dit verband te verwijzen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die het bovenstaande bevestigt. Het arrest van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelei op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Tenslotte ook het arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8

E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoeker leeft sinds negen jaar in België en ze heeft door noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoeker, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoeker, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)."

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat er een uitgebreide e-mailcorrespondentie plaatsgreep tussen de raadsman van verzoeker en de verwerende partij aangaande de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging. Op 25 februari 2010 verstuurde de raadsman een mailbericht naar B.N. waarin hij meldde dat verzoekers "andere broer" geregulariseerd werd met zijn familie. Op 2 maart 2010 verstuurde de raadsman een mailbericht naar B.N. waarin hij meldde dat hij de bewijzen van regularisatie van de "andere broer" ging bezorgen. Op 6 april 2010 mailde de raadsman van verzoeker aan bureau "R 09" van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn oudste broer geregulariseerd was en gaf hij diens dossiernummer op. Dit laatste mailbericht bevindt zich in het administratief dossier weliswaar enkel als een bijlage bij een mailbericht van 24 maart 2011 van de raadsman van verzoeker, gericht aan de verwerende partij nadat de bestreden beslissingen getroffen werden, maar de Raad gaat ervan uit dat het voormelde mailbericht van 6 april 2010 wel degelijk op die datum verzonden werd naar de verwerende partij, aangezien dit logisch aansluit bij de vorige besproken mailberichten van 25 februari 2010 en 2 maart 2010 die zich wel bevinden in het administratief dossier. Verzoekende partij mag niet het slachtoffer worden van de wijze waarop de verwerende partij meent zich van haar taak betreffende het neerleggen van een administratief dossier te mogen kwijten. De Raad acht het bewezen dat verzoeker op 6 april 2010 de in dit e-mailbericht aangehaalde feiten kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij. Er bevindt zich in het administratief dossier geen stuk dat tegensprekt dat verzoeker dit e-mailbericht daadwerkelijk verzonden heeft of dat de daarin aangehaalde feiten tegensprekt (cfr. RvS 5 juni 2001, nr. 96.110).

3.8. Verzoeker kan dus gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat hij geen bewijzen voorlegt die de bewering kunnen staven dat hij diverse familieleden heeft in België, strijdig is met de stukken die zich bevinden in het administratief dossier. Niet alleen werden verklaringen en verblijfsvergunningen overgemaakt van zijn neef en diens familie bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging maar werd later tevens gewezen op de regularisatie van verzoekers oudste broer waarbij diens dossiernummer werd vermeld.

3.9. Verzoeker kan tevens gevolgd worden wanneer hij stelt dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat hij niet aangetoond heeft waarom de aanwezigheid van diverse familieleden precies een grond voor regularisatie vormt, eveneens strijdig is met de stukken die zich bevinden in het administratief dossier. Uit het gestelde in punt 3.6. blijkt namelijk dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging expliciet gewezen heeft op de aanwezigheid van geregulariseerde familieleden in België en heeft gesteld dat hij samenwoonde met zijn broer en diens gezin en dat het onttrekken van verzoeker uit diens familiaal milieu een schending oplevert van artikel 8 EVRM.

3.10. De eerste bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht. Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Dienvolgens wordt het tweede middel niet besproken aangezien dit eveneens gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en de mogelijke gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan.

3.11. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker richt zijn derde middel en ondersteunend betoog zowel tegen de eerste als de tweede bestreden beslissing. Gelet op het gestelde in punt 3.10. wordt het derde middel enkel besproken en wordt het betoog enkel weergegeven met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

De bijlage 13, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd alles behalve afdoende gemotiveerd. Immers de reden van beslissing vermeldt dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstpapieren, geen geldig paspoort en geen geldig visum. De brief aan de burgemeester van de stad Antwerpen is duidelijk in haar instructie. De burgemeester wordt verzocht om door de afgifte van een bijlage 13 aan betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij hem een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

De bijlage 13 vermeldt enkel: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art7 al 1,1 ° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

Verzoeker kan in de bijlage 13 nergens lezen wat de motivering is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij is inderdaad niet in het bezit van de vereiste binnenkomstpapieren, visum en paspoort, maar deze motivering is allesbehalve volledig. Immers verzoeker heeft een aanvraag gedaan tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig is.

Bovendien verantwoordt de bestreden beslissing op geen enkele wijze waarom zij beslist tot een weigering van de machtiging tot verblijf niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat de instructies van 19.07.2009 reeds eerder had vernietigd. De discretionaire bevoegdheid die aan de overheid toekomt in deze dient met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Wanneer een beslissing wordt genomen ten aanzien van een rechtssubject, met die beslissing voldoende en afdoende gemotiveerd. De bijlage 13 die aan verzoeker werd betekend getuigt geenszins van een afdoende motivering, zeker niet nu de Raad van State de instructie van 19.07.2009 heeft vernietigd. Men mag verwachten van de overheid indien deze gebruik maakt van de discretionaire bevoegdheid dat dan ook de motivering is opgenomen waarom en op welke wijze van deze bevoegdheid gebruik wordt gemaakt. Het is duidelijk dat de overheid, de stad Antwerpen wegens het betekenen van een gebrekkige bijlage 13 en de DVZ als beslissende overheid niet hebben gehandeld naar de beginselen van behoorlijk bestuur en zich niet hebben gekweten van de motiveringsplicht die op hen rust. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd. (...)"

3.12. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verzoeker richt zijn middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten alles behalve afdoende werd gemotiveerd. Verzoekers kritiek staat nergens op. Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel Naar juridische grondslag als hoar feitelijke grondslag zijn vermeld. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.3.2011 is als volgt gemotiveerd : (...). Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hem het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

3.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.14. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat hij *“nergens (kan) lezen wat de motivering is van het bevel om het grondgebied te verlaten.”* De tweede bestreden beslissing verwijst immers naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en motiveert in feite waarom verzoeker onder de toepassing van voormelde wetsbepaling valt.

3.15. Verzoeker koestert blijkens zijn betoog de verwachting van bijkomende motiveringen in de tweede bestreden beslissing. De Raad ziet echter niet in waarom de tweede bestreden beslissing, die er enkel toe strekt verzoekers illegale verblijfssituatie vast te stellen, dient te motiveren aangaande verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging, bedoeld in punt 1.1., te meer daar de eerste bestreden beslissing die samen met de tweede bestreden beslissing betekend werd, hieromtrent motiveert. Verzoekers betoog inzake een motiveringsgebrek in de tweede bestreden beslissing omtrent het *“arrest van de Raad dat de instructies van 19 juli 2009 reeds eerder heeft vernietigd”* heeft betrekking op de motivering van de eerste bestreden beslissing die hiernaar verwijst en heeft geen uitstaans met de tweede bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Verzoeker toont met zijn bloot betoog dat de verwerende partij niet heeft gehandeld *“naar de beginselen van behoorlijk bestuur”* bij het treffen van de tweede bestreden beslissing geen schending aan van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers betoog inzake de betekening van de tweede bestreden beslissing door de stad Antwerpen is niet dienstig aangezien zij deze beslissing niet getroffen heeft en een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf.

Het derde middel is ongegrond voor zover het opgeworpen wordt tegen de tweede bestreden beslissing.

Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, en de ingediende regularisatieaanvraag terug ‘open’ valt, verandert dit niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, geheven voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep voor wat betreft de bij artikel 1 vernietigde beslissing, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het ingediend werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 maart 2011.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA